

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

27 noiembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

Timofti Vladimir
Toma Nadejda
Boico Victor

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Țurcanu Svetlana, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 martie 2019, în cauza penală în privința lui

Mișcoi Ivan xxxxx

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. *Prima instanță: 04.04.2018 – 27.12.2018;*
2. *Instanța de apel: 21.02.2019 – 25.03.2019;*
3. *Instanța de recurs: 31.05.2019 – 27.11.2019.*

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Ungheni din 27 decembrie 2018, pronunțată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, prevăzută de art. 364/1 Cod de procedură penală, Mișcoi Ivan a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (3) Cod penal la 2 (doi) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de trei ani.

În conformitate cu art. 90 Cod penal, a fost suspendată condiționat executarea pedepsei cu închisoarea pe o perioadă de probațiune de 4 (patru) ani.

În baza art. 90 alin.(6) Cod penal, condamnatul Mișcoi Ivan s-a obligat să nu-și schimbe domiciliul fără a înștiința organul de executare.

Măsura preventivă - obligarea de a nu părăsi țara aplicată față de Mișcoi Ivan, s-a menținut până la rămânerea definitivă a sentinței.

2. Pentru a pronunța sentința prima instanță a constatat că, Mișcoi Ivan, la 10 decembrie 2017, aproximativ la ora 16:40, conducând automobilul de model „MAZDA”, cu numere de înmatriculare xxxxx, pe traseul R-25, km 43, la ieșirea din satul Soltănești, raionul Nisporeni, încălcând prevederile pct. 45, alin. (1), lit. a) din Regulamentul circulației rutiere care, prevede că, conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, b) dexteritatea în conducere care iar permite să prevadă situațiile periculoase,

deplasându-se cu viteză excesivă nu s-a isprăvit cu conducerea mijlocului de transport, a pierdut controlul volanului și s-a tamponat într-un copac. În rezultatul accidentului Mișcoi Boris, care se afla în automobil în calitate de pasager, a primit leziuni corporale sub formă de tamponadă a inimii intrapericardice cu hemoragii din plăgile traumatiche a inimii, fractura coastelor 1-4 pe dreapta cu deplasarea fragmentelor și hemoragii în țesuturile moi adiacente, fractura claviculei drepte, fractura sternului, contuzia cordului, hemoragie în cavitatea pleurală pe dreapta, plagă și excoriații pe față, care au putut surveni în urma acțiunii unor obiecte dure contondente, care puteau fi părțile interioare ale unui automobil în mișcare, posibil în timpul și circumstanțele indicate, condiționează pericol pentru viață și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare gravă și au legătură cauzală cu decesul lui Mișcoi Boris.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate Mișcoi Ivan a comis infracțiunea prevăzută de art. 264 alin.(3) lit. b) Cod penal - *încălcarea regulilor de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport, care a provocat decesul unei persoane.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către de procuror, care a solicitat casarea acesteia în partea individualizării pedepsei penale, rejudecarea cauzei penale și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță, prin care lui Mișcoi Ivan, recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, să-i fie stabilită pedeapsa penală sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, cu executarea acesteia în penitenciar de tip deschis și cu privarea de drepturi de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani. În rest, sentința contestată să fie menținută fără modificări.

În motivarea apelului a invocat blândețea pedepsei, care în opinia acuzatorului de stat nu-și va atinge scopul de corectare și reeducare a condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și din partea altor persoane, considerând că prima instanță n-a acordat deplină eficiență criteriilor generale de individualizare a pedepsei, prevăzute la art. 61, 75 din Codul penal, astfel eronat a aplicat prevederile art. 90 Cod penal.

În acest context, apelantul a menționat că, inculpatul nu a considerat necesar de a divulga pe deplin circumstanțele cazului în care sa produs accidentul rutier, ba mai mult, indicând la condițiile climaterice nefavorabile și situația rutieră creată până la impact, soldat cu decesul victimei, nici nu a întreprins careva acțiuni ghidate de Regulamentul Circulație Rutiere și anume acomodarea vitezei unității de transport conduse, pentru a avea posibilitatea de a prevedea obstacole aflate în fața sa și o eventuală oprire a mijlocului de pericol social sporit ignorând totalmente obligațiunile date, iar în consecință a recunoscut acuzarea pentru fapta imputată cu scopul să-și amelioreze situația sa procedurală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 martie 2019 a fost respins apelul declarat de procuror, cu menținerea hotărârii atacate.

5. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a reținut, că judecarea cauzei în instanța de fond a avut loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în corespundere cu prevederile art. 364/1 Cod de procedură penală, probele, fiind apreciate corect prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, prima instanță corect

concluzionând asupra vinovăției inculpatului Mișcoi Ivan de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin.(3) lit. b) Cod penal.

Reieșind din faptul că, cercetarea judecătorească s-a efectuat în procedură simplificată în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, instanța de apel a indicat că, legalitatea sentinței atacate va fi verificată sub aspectele de drept: dacă există erori procesuale și dacă măsura de pedeapsă este stabilită în limitele legii.

În această ordine de idei, analizând materialele cauzei, în raport cu normele relevante la caz, instanța de apel a constatat că instanța de fond a îndeplinit strict cerințele dispozițiilor art. 364/1 alin. (1) și (4) Cod de procedură penală, opțiunea primei instanțe privind judecarea cauzei potrivit procedurii enunțate, nu a fost viciată, în cadrul urmăririi penale n-au fost încălcate normele imperative din Codul de procedură penală.

Referitor la pedeapsa aplicată inculpatului, contestată de către acuzatorul de stat, instanța de apel, verificând legalitatea stabilirii acesteia, a conchis că, prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75, 90 Cod penal și respectând cerințele art. 364/1 alin. (8) Cod de procedură penală, i-a stabilit o pedeapsă echitabilă pentru infracțiunea săvârșită, deoarece a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, care conform art. 16 Cod penal se atribuie la categoria infracțiunilor grave, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, care nu are antecedente penale, este căsătorit vârsta tânără, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, și anume recunoașterea integrală a vinovăției, căința sinceră de cele comise, înaintând o cerere în temeiul art. 364/1 Cod de procedură penală, de atitudinea infractorului după săvârșirea infracțiunii, rezultând din prezentarea sa în fața autorității și contribuirea activă la descoperirea infracțiunii.

În afară de aceasta, Colegiul a menționat, că și de rând cu cele relatate mai sus și Mișcoi Ecaterina, fiind recunoscută și succesorul părții vătămate a declarat că Mișcoi Boris este soțul ei, iar inculpatul Mișcoi Ivan este fiul ei, și printr-o declarație a solicitat de a nu fi aplicată pedeapsa cu închisoare, deoarece are un singur copil, iar dânsa are o vârstă înaintată și o altă pedeapsă mai aspră de a rămâne singură nu are, și a solicitat de a fi respinsă cererea de apel și de a menține sentința primei instanțe.

Astfel, instanța de apel a conchis că, pedeapsa stabilită inculpatului de către instanța de fond este legală și echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei, corespunde atât principiului proporționalității, cât și scopului pedepsei penale prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal.

6. Decizia instanței de apel pronunțată integral la 22 aprilie 2019, este atacată cu recurs ordinar de procuror, la 20 mai 2019, care, invocând temeiurile prevăzute în art.427 alin.(1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală - *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*, solicită casarea acesteia, cu rejudecarea cauzei în instanța de apel.

În opinia acuzatorului de stat, pedeapsa stabilită inculpatului cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal este prea blândă în raport cu circumstanțele cauzei, considerând că, instanțele de fond nu au acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, astfel, incorect au ajuns la concluzia stabilirii unei pedepse neprivativă de libertate, aplicând art. 90 Cod penal.

7. Avocatul Bacalîm Anatolie în numele inculpatului a depus referință privind opinia sa asupra recursului ordinar declarat de procuror, solicitând inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, *instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.*

Colegiul penal consideră nefondate alegațiile acuzatorului de stat sub aspectul temeiurilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) și pct.10) Cod de procedură penală și în acest sens se reține că, judecarea cauzei penale vizate în recursul ordinar a avut loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, și la judecarea apelului declarat de procuror, instanța de apel a verificat îndeplinirea de către prima instanță a cerințelor dispozițiilor art. 364/1 alin. (1) și (4) Cod de procedură penală, constatând că opțiunea primei instanțe privind judecarea cauzei potrivit procedurii simplificate nu a fost viciată.

Așadar, analizând decizia atacată, instanța de recurs conchide, că instanța de apel legal și întemeiat a menținut hotărârea primei instanțe, în partea individualizării pedepsei inculpatului, deoarece la judecarea apelului declarat de procuror, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, respectând prevederile art. 414 alin. (1), (5) și 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, așa cum este indicat în pct. 5 din prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară.

Mai mult ca atât, Colegiul menționează, că temeiurile invocate de către recurent, precum și argumentele acestuia au constituit obiect de examinare la judecarea cauzei în instanța de apel, și asupra acestora instanța judecătorească s-a expus argumentat în hotărârea pronunțată.

Subsidiar, instanța de recurs subliniază că, potrivit jurisprudenței CtEDO nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele inferioare. Or, în cazul în care acestea și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

Totodată, Colegiul penal consideră necesar de a sublinia că, aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal – suspendarea condiționată a executării pedepsei, nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ea este un incident în viața acesteia, or, instituția suspendării condiționate a pedepsei nu trebuie privită ca un avantaj acordat de lege infractorilor, ci

trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare socială care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă.

La fel, se subliniază că, sintagma *suspendarea condiționată* înseamnă liberarea condiționată de la executarea reală a pedepsei sub formă de închisoare cu anumite condiții stabilite de instanța de judecată.

Așadar, pedeapsa este echitabilă când impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

Reieșind din cele expuse supra, Colegiul penal constată că instanța de apel și-a argumentat hotărârea în sensul aplicării art. 90 Cod penal, corect ajungând la concluzia că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă fără izolarea acestuia de societate și pedeapsa stabilită va atinge scopul restabilirii echității sociale.

Mai mult ca atât, instanța de recurs consideră necesar de a notifica declarația din 18 martie 2018 depusă de către Mișcoi Ecaterina în instanța de apel, în care D-ei indică: *„Eu, Mișcoi Ecaterina, în primul rând ca mamă îndurerată și apoi în calitate de succesor a părții vătămate declar ...că nu doresc ca fiul meu Mișcoi Ivan să fie pedepsit penal cu ispășirea pedepsei în închisoare. Nu a săvârșit o crimă intenționată și nu a dorit moartea tatălui său. Ivan este unicul copil care a rămas acasă și are grijă de mine... Mai aspră pedeapsă, decât să-ți pierzi părintele în astfel de împrejurări, consider că nu există, și nu doresc agravarea situației fiului, care este distrus moral și psihic în urma celor întâmplate..”*. (f.d.143)

De această declarație s-a ținut cont de către instanța de apel la menținerea hotărârii primei instanțe privind stabilirea pedepsei inculpatului Mișcoi Ivan, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, care în opinia Colegiului penal soluția pronunțată de instanțele de judecată este legală, echitabilă și proporțională circumstanțelor cauzei.

În aceste condiții instanța de recurs consideră, că n-a fost constatată prezența în speța examinată a unei erori de drept, care ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate, deoarece instanța de apel n-a admis o eroare gravă de fapt, care ar afecta soluția acesteia.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide, că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, de aceea recursul ordinar, declarat de procuror se declară inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Țurcanu Svetlana împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 martie 2019, în cauza penală în privința lui **Mișcoi Ivan xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată integral la **24 decembrie 2019**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecător

Toma Nadejda

Judecător

Boico Victor